

Bernadette Preben-Hansen (f. 1967)

Vesterbro, København

15-3-2017

”Motiveret ansøgning” til KU

Jeg er kandidat (cand.phil.) i latinsk middelalderfilologi fra KU, 1994.

1999-2001 var jeg ph.d. stipendiat med nederlandsk ph.d. stipendium ved Groningen Universitet i Nederlandene. Jeg skrev min ph.d. afhandling, men formåede ikke at forsvare den, da en svær depression blev min lod efter 25-6-1999. Den varede indtil c. 2005. (Denne situation tog sit udgangspunkt i ulykkelige livs- og arbejdsvilkår på KU i 1990’erne, der kulminerede den 25-6-1999).

Jeg rejste til Danmark (2002), og påbegyndte i 2000’erne et nyt emneområde ved to bogmanuskripter: ”Dansk krigsfangehjælp i Rusland 1917-1920” og ”Harald Scavenius: En dansk diplomat i Europa”. Jeg har publiceret på dansk i emnet, også i boglængde, organiseret forelæsningsrækker på Folkeuniversitet og symposier, herunder på KB, også som legatmodtager. Mine publikationer kan ses på academia.edu

(<https://independent.academia.edu/BernadettePrebenHansen>). Jeg håber at publicere min fragmenterede ph.d. afhandling som engelsksprogede artikler i udlandet.

Det er ikke desto mindre mit ønske at genoptages i det formelle uddannelsesforløb. Jeg lever af ufaglærte job i weekenden, i dag som handicaphjælper. Da jeg er 50 år, er jeg bange for fremtiden, og tænker i uddannelsesforløb med henblik på den. Jeg har aldrig forladt skolestuen i den

forstand, at jeg har fulgt undervisning på KU siden 2004, altid forberedt mig grundigt, men jo altså uden mulighed for at aflægge eksamen. Jeg har leveret et større antal studenteroplæg. På mange måder har jeg aldrig været udenfor universitetets forsknings- og formidlingsverden. Jeg har brug for kontakten til universitetets undervisere, med henblik på **eksamener**, så jeg kan betragtes som "fagmand" - og få et job. Jeg er fagfilolog, men uddannelsen er uforståelig i civilsamfundet. I Danmark er jeg permanent henvist til den ufaglærte verden - i bunden.

2003-2017, jeg ernærer mig af et ufaglært job i weekenden – uden fremtid og uden social sikkerhed (endnu i overenskomstgråzonen), og særligt ikke, da jeg i dag er 50 år. En kvinde over 50 år er ikke attraktiv i det erhverv.

Jeg er single, barn- og familieløs.

Jeg er studie-, skrive-, formidlings- og publikationsvant.

Jeg er kvinde og tydeligt for gammel til job i udlandet. De filologjob ved universiteter i udlandet jeg har søgt, kan ikke søges uden en forsvaret ph.d. og er i dag samtlige besat af unge mænd.

Jeg blev i 2016 optaget på Aarhus Universitet (Østeuropa, med russisk), men var - og er - i den **katastrofale** situation, at jeg økonomisk ikke kan magte DSB's rejsepriser, derfor ikke kunne pendle, ikke kunne finde en bopæl og et nyt job i Aarhus på c. tre uger i august 2016. Jeg bor og erhvervsarbejder (weekenden) i København.

Bernadette Preben-Hansen

---

i BAGGRUNDEN, IKKE I ANSØGNINGEN:

Jeg er studiemenneske, fhv. institutbo på Institut for Græsk og Latinsk Middelalderfilologi, i dag: SAXO, Københavns Universitet; men den daværende institutleder (Sten Ebbesen, f. 1946) forhindrede mig arbejdsadgang til fagbibliotek og mikrofilm siden 1993, samt adgang til eksamen, undervisning, vejledning og videnskabelige forsvarshandlinger siden 1994, samt ved inhabilitet til finansierede studiemuligheder. Jeg kunne ikke ansøge stipendier, der betingede institutlederens signatur. Jeg kunne ikke søge noget-som-helst. Institutlederen, der blev KU-professor 2011, afviste enhver kommunikation siden 1993. Dekanen erklærede institutlederen inhabil (på den studerendes anmodning 1994), da institutlederen rejste universitetssag 1994-1999. Universitetssagen fortsatte 2000-2017. Den gik i ministerierne 2001 og til ombudsmandsinstitutionen 2004-2017.

Den 15-12-1989 kørte institutlederen (Sten Ebbesen) den studerende i taxa til egen privatadresse (Skolevej 20, 2820 Gentofte). Det var ved midnat efter instituttets julefrokost. Institutlederen tilbød den berusede studerende et lift til Regensen, men turen gik til Gentofte uden samtykke. Den studerende var bange for institutlederen (ej tiltrukket), men vi forelskede os den 27-12-1989, under to uger efter studentnapningen. Halvandet år senere (1991) blev den studerende inviteret til samliv - med hjemmeboende teenagedatter (Marie Delgado Ebbesen, f. 1972) og uanmeldt besøgende hustru (Annie Aggernæs, f. 1953) på adressen, hustruens fhv. adresse og barndomshjem for tre børn. Hustruen 1970-1990 havde forladt Sten Ebbesen i 1989. Børnene var usikre på den studerende, der var usikker på børnene. (Jeg holdt afstand, men anglede efter accept som taknemmelig for forlovelsen). Den studerende savnede institutbiblioteket, studierne og forskningen. Teenageren såede indirekte splid ved daglige snakke-sessioner, hun forstod ikke aldersforskellen og led under forældrenes skilsmisse.

Institutsekretæren (Hannah Krogh Hansen) kommenterede den studerendes "status" på instituttet, spurgte ind til private forhold, spredte rygter på Fakultetet (Humaniora) og oprettede sociale alliancer imod den studerende. Hannah Krogh Hansen sad i Fakultetsrådet og Akademisk Råd gennem en årrække sammen med dekanen John Kuhlmann Madsen og sekretariatschefen Kirsten Stenbjerre. En dag i 1993 sagde institutsekretæren: "Nu er det enten dig eller mig på instituttet. Jeg forlader min stilling, hvis ikke du kommer ud herfra" (Hannah Krogh Hansen). Jeg tav, men vidste, at institutsekretæren "ejede" institutlederen. Hun var forelsket i manden og magten siden professor Jan Pinborg, men led under akademiske mindreværds komplekser efter en forlist kandidatgrad.

Modstanden var massiv, fra institutsekretæren, men daglig skepsis fra teenagedatteren, der ikke forstod lærer-elev relationen. Institutlederen var optaget af egen arbejdsro, den studerende mistede sin arbejdsro. Ydmyget og ufrivilligt ydmygende (hustruen) følte jeg, at Sten Ebbesen havde taget mig som gidsel under en separation og installeret mig på familiens (hustruens) adresse, inden børnene var faldet til ro. Teenageren bekræftede denne mistanke dagligt. Hun talte ligefremt og formentligt med nogen sandhed. Jeg blev demonstrativt fremvist for hustruen og familien, men Sten Ebbesen udviste ingen interesse for min person, fremtid og ønske om egen familie med tiden. Samtale forstyrrede Sten Ebbesens arbejdsro. Den 20-8-1991 blev siden et permanent traume for mig. "Tre børn er nok!" (Sten Ebbesen). Afmagten destruerede forlovelsen. Parret blev skilt uden

---

samtale i julen 1991. Den studerende var fremtidsangst og traumatiseret. Hvad nu med hendes studier på instituttet? Institutsekretæren manipulerede, og institutlederen rejste universitetssag imod den studerende 1994.

Den studerende kollapsede 1993/1999-2000. Den studerende blev lagt i en mental glaskiste som en levende død 1995-2004. Sorgen var skræmmende, rakte ind i evigheden. Jeg var overbevist om, at vores roller som lærer og elev kunne genfindes gennem arbejdsro for begge. Sten Ebbesen ønskede at bevare venskabet (han var glad for mig, som jeg for ham). Men institutsekretæren lagde sig imellem. Hannah Krogh Hansen byggede fysiske og sociale barrierer på instituttet, bevidst for at adskille to ensomme sørgende mennesker, der stod vaklende overfor hinanden 1993f. Vreden kan være nemmere end sorgen, desværre i 1994. Det var min fejl.

Institutlederen (Sten Ebbesen, f. 1946) nægtede enhver kommunikation. Han lod som kendte han ikke den studerende. Institutsekretæren nærede universitetssagen, i 1990'erne som i 2011. Hun pustede i gløderne og chikanerede den studerende. Jeg overvejede et studieskift for en anden kandidatgrad, men blev tvunget til at gennemføre kandidatgraden i latinsk middelalderfilologi 1994. Som intellektuelt ressourcestærk med en permanent spartansk livsførelse arbejdede jeg på en anden kandidatgrad, men én kandidatgrad spærrede for en anden (Bertel Haarder). Jeg var undercover-studerende igennem mange år, uden mulighed for at aflægge eksamen ved KU.

KU tildelte mig en bibliotekssærordning 2004 efter skrivelser siden 1994, men ordningen blev først aktiveret, da ombudsmandsinstitutionens så på sagen 2011. Dorrit Wivel copy-pastede uden kildeangivelse den inhabile institutleders partsindlæg og erklærede påstandene for faktiske forhold 1999. Den studerende afviste påstandene. Dorrit Wivel afviste den studerende aktindsigt siden 2000. Biblioteksordningen blev effektueret 2011, 2015 (Hanne Møller), men professoren modarbejder fortsat mikrofilm-ordningen (Hanne Møller 2015). Professoren modsætter sig mikrofilm-udlån (cf. Ivan Boserup, fhv. chef for Det Kongelige Biblioteks Håndskriftafdeling, 2010'erne, "da filmene er Sten Ebbesens private ejendom" (Ivan Boserup)).

Sten Ebbesen skrev usandt til fakultetet (Margit Laurberg, Kirsten Stenbjerre) 1995:

<http://preben.nl/buridan.html>. Sten Ebbesen skrev usandt til rektor (Dorrit Wivel) 1999:

<http://preben.nl/KU2001.pdf>.

Bibliotekssærordningen med SAXO, græsk og latin, fungerer OK, med ventetider (2017).

Det Kongelige Bibliotek og Det Humanistiske Fakultetsbibliotek er imødekommende og effektive.

Jeg benytter ordningen efter overvejelser pro et con, per item.

Samtlige sagsakter er umiddelbart tilgængelige.

SELVVÆRD

Årsagen lå i den 20-8-1991 (en ønsket undfangelse, men forhindret liv ad mekanisk vej), samt de mentale konsekvenser af hestedyrlægens (f. 1938) flugt fra et fuldbyrdet samleje i gråzonen (han var

---

dog forelsket, men nygift og flygtede ned ad trapperne efter at have efterladt mig i fosterstilling på et køkkengulv; jeg sidder der endnu, til lyden af en bil, der kører væk) og en grov ustraffet seksuel krænkelse i mine teenageår (N. F. Thygesen, f. 1943) i ægteparrets baghave (Vasehøjvej 8, Charlottenlund), mens hustruen og barndomsveninden fejrede studenterfesten i huset; begge hændelser i sommeren 1985. Jeg var en ensom teenager, udeboende fra de 15 år og isoleret fra egen familie. Jeg har samlet e-mail dokumentation på hændelserne. Familien greb ægtemanden på fersk gerning og forhindrede en voldtægt af en beruset student. Jeg var derfor stærkt knyttet til Sten Ebbesen, der tilhørte efterkrigsgenerationen, men havde taget sig af mig 1990-1991. Jeg overreagerede en aften overfor Sten Ebbesen og irrationelt på Skolevej 20, 2820 Gentofte, i en fremtidsangst formentlig påvirket af mine teenageår. Som et vildt dyr, trængt op i en krog.